

Klára sa nepokojne mykla.

„Nie, nie,“ zavrtela hlavou a zatlačila sa hlbšie do sedadla. „Bojím sa, nechajte ma!“

„Klári,“ ktosi ňou jemne zatriasol.

Začula chichot, s námahou rozlepila viečka a nechápavo zažmurkala. Kde to som?

Z pravej strany sa k nej nakláňala mamička a ukazovala von oknom.

„Už budeme pristávať, pozri na ten výhľad!“

V tom okamihu si uvedomila, že – je to neuveriteľné, ale je to pravda – sedí v lietadle do Afriky, a vzrušene si pritlačila čelo o studené sklo.

„Ach,“ vydýchla užasnuto. Dolu pod nimi sa črtala oranžová, ba až červená zem, miestami

pokrytá zelenými škvrnami. Lietadlo kleslo ešte nižšie, až Klára rozoznala zhluky kríkov, medzi ktorými sa mihali nejaké bodky.

„Och, to sú žirafy!“ zvéskla tak nahlas, až mama nadskočila.

„Vidíš? Vavela som ti, že u nás doma je krásne!“ zachichotala sa Tity.

Klára si ukradomky prezrela nevlastnú sestru. Ako prirodzene vyslovila to slovo *doma*... Po tom roku, čo s nimi Tity žila na Slovensku, mala pocit, akoby u nich bola odjakživa, a celkom vypustila z hlavy, že má ešte jeden domov – Afriku.

Mama sa na ňu povzbudzujúco usmiala, Klára totiž ešte nikdy neletela. Teda raz, keď bola ešte veľmi malá, takže si to vôbec nepamätala.

Vec sa má tak: ony tri nakoniec predsa len cestujú do Afriky. Po všetkých tých nekonečných problémoch a vybavovačkách, keď mama musela priam čarovať, aby sa to podarilo, naozaj sedia v lietadle! Najprv ocko veľmi rázne

protestoval, potom už len trochu a napokon, keď si ho mamička zobrala bokom a niečo mu dlho vysvetľovala, s povzdychom súhlasil.

„Budeš mi veľmi chýbať, princezná moja,“ zovrel ju na rozlúčku v náručí. Klára, ktorá ešte stále ovládala reč srdca, to dobre počula.

„Aj ty mne, ocko,“ zašepkala a pritlačila sa mu tesnejšie na hrud', aby si ich srdcia mohli vypovedať to, čo slová nedokážu. „Onedlho sa vrátim, neboj sa. Nezijdia ma levy, sľubujem!“

Voľakedy, keď mama ešte pracovala ako lekárka v Afrike, sa zvykla s dedkom hrať na africké levy. Mamička jej vtedy dosť chýbala, no vďaka tej hre sa jej zdala oveľa bližšie. Dedko sa s radosťou zmenil na leva, ktorý ju naháňal po džungli – teda, zarastenom malinčí –, a ona ho raz, keď ju uhryzol do nohy, zastrelila. Iba akože, veď nemala ozajstnú pušku, len dlhý konár, čo nabila malým kamienkom. Dedko sa však zvalil na zem a zostal nehybne ležať. V zápale hry na chvíľu uverila, že mu naozaj ublížila.

Ach, dedko jej tak veľmi chýba! No keď zomrel, vrátila sa mama. Už bola školáčka a vedela, že taký je kolobeh života. Ako malá tomu hovorievala kolobežka života a znamenalo to, že vždy, keď človek niečo získa, zároveň niečo stratí.

Lietadlo zrazu nadhodil vzdušný vír a ona zaborila nechty mame do dlane. Mama sa na ňu upokojujúco usmiala a Klára znovu vyzrela von oknom. Pozorovala tú zvláštnu červenú zem, ktorá mame a Tity tak učarovala. Čo je na tej krajine také magické? Nevedela sa dočkať, kedy to tajomstvo objaví.

Buch! Podvozok sa tvrdo dotkol pristávacej dráhy. Lietadlo nadskočilo a začalo prudko brzdiť.

Klára bola od vzrušenia celá bez seba. Keď boli s ockom sami dvaja, nikdy nešli za mamičkou do Afriky. Ocko tvrdil, že sa bojí lietania i hadov a škorpiónov. A keď sa oženil s Emou a narodila sa malá Emka, jej nevlastná mama považovala lietanie za nevhodné pre

bábätká. Ema sa obávala takmer všetkého. No Klára nemala strach z ničoho. Pravda, ako malá sa bála mátoch, ktoré bývali v jej izbe pod posteľou a v skrini. Potom však dostala od dedka na narodeniny psíka a strach zmizol. A okrem toho, nebola už predsa najmladšia z rodiny. Občas si však na mátohy spomenula. Ktovie, čo sa s nimi stalo? Keď zistili, že ju nevystrašia, pravdepodobne sa začali nudiť a odsťahovali sa. Možno k ďalšiemu bojazlivému dieťaťu. Pri pomyslení na svojho psíka ju zahrialo pri srdiečku. Bobík už nebol to malé šteňa, čo všade kakalo, robilo mláčky a rozčuľovalo Emu tým, že rozhrýzlo zopár topánok. Teraz je to vycvičený psík, ktorý trpezlivo čaká pri dverách, kým mu zapnú obojok a vyvenčia ho. Ocko slúbil, že naňho dajú ten najväčší pozor. Nechcela, aby sa ešte niekedy stratil ako vtedy v zime, keď sa ho vybrala hľadať na dedinu k dedkovi s Lukášom, najlepším kamarátom a zároveň manželom. Lukáš sa inak dosť hneval, že ho nezobrali do

Afriky. Vraj manželia by mali byť vždy spolu a počas sobáša mu sľúbila, že budú spolu až do smrti. Lukáš jej však vtedy pri manželskom sľube odvetil, že ešte neumiera, a Klára mu to pripomenula. Rovnako ako to, že mamička si predsa nemôže zobrať na zodpovednosť aj jeho. Dost, že je sama na dve deti.

A okrem toho, ktovie, či je ich manželstvo vôbec platné. Jednak tam nemali žiadneho svedka, ak neráta Bobíka, ktorý by sa nevedel podpísať, aj keby mal kde, navyše si zabudli vystaviť sobášny list. Lukáš to nedokázal pochopiť a pohádali sa tak, že sa jej vyhrážal rozvodom. Vtedy mu povedala, že možno vlastne ani nie sú manželia. Urazil sa, a keď odchádzal, Klára po ňom hodila obrúčku, teda prsteň s červeným očkom, ktorý nosila na malíčku, lebo jej bol malý. Teraz ju to trochu mrzelo.

„Vystupujeme!“ ozvala sa zrazu mama. Rýchlo si pozbierala všetky veci a pre istotu ešte raz skontrolovala vrecko pred sebou.